

tilsvarende uddannelse får, typisk mænd på det private arbejdsmarked? Kan det hænge sammen med det jerngreb, som regeringen holder kommunernes økonomi i?

Det var måske værd at vurdere den slags ting ud fra en ligestillingssynsvinkel og ikke bare følge Thors hammer så godt, man nu kan, og så i øvrigt synes, at det er godt, at der bliver holdt igen på de kommunale budgetter. Det levner ingen mulighed for, at de mennesker, typisk kvinder, der arbejder med social service, faktisk kan få de lønforbedringer, som vil kunne bringe dem op på et nogenlunde acceptabelt niveau i forhold til lønningerne i resten af samfundet.

Samtidig har vi jo set eksempler på, at regeringen aktivt medvirker til en opretholdelse af det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er nok, fordi ligestillingen ikke altid bliver tænkt ind i lovgivningen eller ind i de initiativer, som regeringen tager.

Et godt eksempel var, da den tidligere integrationsminister, hr. Bertel Haarder, introducerede kampagnen »Brug for alle unge« rettet mod unge indvandrere og unge flygtninge med anden etnisk herkomst. Den kampagne var skruet sådan sammen, at den bestod af to dele.

Den ene del handlede om job i uniform, altså job som politibetjent, job inden for forsvaret, job inden for beredskabet osv., hvor man havde fundet frem til otte rollemodeller. De otte rollemodeller var alle unge mænd.

Den anden del af kampagnen handlede om job inden for social-, sundheds- og omsorgsområderne, altså job som social- og sundhedsassistent, sygeplejerske osv. I den kampagne var der også otte rollemodeller. Man må sige til beskæftigelsesministerens ros, at han dog trods alt havde haft så megen omtanke, at der var én mandlig rollemodel, men altså også syv kvinder som rollemodeller.

Kl. 19.50

Det kan man så også sige om, hvad man vil, men hvor var ligestillingsministeren henne? Var det ikke et spørgsmål om at tænke ligestilling ind i sådan en kampagne? Nej, det var det ikke. Som integrationsministeren forklarede, var det jo sådan, at man måtte tage udgangspunkt der, hvor folk var, altså ikke have nogen som helst tanker om at prøve at lave mønsterbrydning eller prøve at gøre op med det kønsopdelte arbejdsmarked.

På en lang række andre områder er regeringen jo også groet fast i den forestilling, der hedder: Ligestilling er folks eget problem. Et godt

eksempel er hele spørgsmålet om barselorloven. Det er ikke for ingenting, at det er nødvendigt, at man øremærker en del af barselorloven. Fra oppositionens side har vi foreslået 3 måneder til mænd:

Det gøres ikke bare, ved at vi siger: Vi må have ændret arbejdspladskulturen. For forudsætningerne for at ændre en arbejdspladskultur på det her område er også, at det bliver acceptabelt, at det bliver ligetil for mænd også at kræve deres del af barselorloven over for deres arbejdsgivere. På den måde kan vi skubbe på med hensyn til en udvikling også af arbejdspladskulturen.

Problemerne med i det hele taget at tænke ligestilling ind i al lovgivning tror jeg er mere omfattende end som så. Vi kan jo f.eks. tage spørgsmålet om de kommende diskussioner om velfærdsreformer, reformer, som vil få kæmpestor betydning for ligestillingen, for kvinders muligheder på arbejdsmarkedet, for kvinders muligheder for at få en bedre tilbagetrækning osv.

Alligevel er forudsætningerne for den måde, vi diskuterer velfærdsreformer på, som det jo er formuleret af Velfærdskommissionen, fuldstændig blottet for ethvert ord om ligestilling. Ikke på ét punkt er der tænkt ligestilling ind i de mange forslag fra Velfærdskommissionen.

Men jeg ser frem til, at ligestillingsministeren vil insistere på, at hvert eneste forslag, når vi skal til at tage diskussionerne om velfærdsreformer her i Folketinget, skal ligestillingsvurderes, sådan at vi kan sikre, at der også bliver taget hensyn til kvinderne i den kommende debat om fremtidens velfærd.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi gør op med den tankegang, som bl.a. Dansk Folkepartis ordfører lagde op til, hvor hun bl.a. sagde, at kvinder må tage sig sammen. Hvis det er sådan, at vi baserer ligestillingsarbejdet på, at nu må kvinderne tage sig sammen, er vi helt sikre på, at der ikke sker nogen positive fremskridt på det her område.

Der tror jeg, det er vigtigt, at ligestillingsministeren får nogle mærkesager at markere sig på, så hun bliver mere kendt også på det område som ligestillingsminister.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det ministeren for ligestilling.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg vil gerne takke ordførerne for de i virkeligheden meget positive tilkendegivelser, der har